ACTUALITATEA GENIALULUI MIHAI EMINESCU

La 15 ianuarie, în fiecare an românii de pretutindeni sărbătoresc ziua de naştere a genialului Mihai Eminescu. După 162 de ani sunt încă multe adevăruri ascunse privind preocupările şi toate scrierile lui Mihai Eminescu, dar mai ales cu referire la asasinarea lui şi la identitatea ucigaşilor şi a complicilor acestora. Adevărul nu va mai umbla multă vreme cu capul spart !

Mihai Eminescu a fost şi va rămâne peste veacuri nu numai Poetul Nepereche, un mare istoric, dramaturg şi fizician, dar şi un ziarist extrem de apreciat. Din numeroasele sale articole pe teme politice am selectat câteva fragmente edificatoare pentru vremea lui Eminescu şi pentru „epoca neagră” post-decembristă:

- „Istoria îşi are logica ei proprie: nici un neam nu e condamnat de a suporta, în veci, un regim vitreg, corupt şi mincinos. Ne temem că aproape e ziua în care simţul conservării fizice, revoltat de maltratările administrative şi fiscale şi de exploatarea excesivă din partea străinilor, va preface poporul nostru într-o unealtă lesne de mînuit în contra chiar a existenţei statului.” (ziarul „Timpul” din 5 decembrie 1882).

- „Greşealele în politică sunt crime; căci în urma lor suferă milioane de oameni nevinovaţi, se-mpiedică dezvoltarea unei ţări întregi şi se-mpiedică, pentru zeci de ani înainte, viitorul ei.” (ziarul „Timpul” din 13 februarie 1882).

- „Sentimentul istoric al naturii intrinseci a statului sau o mână de fier, din nefericire, lipsesc; aşa încât, departe de-a vedea existenţa statului asigurată prin cârma puternică şi prevăzătoare a tot ce poate produce naţia mai viguros, mai onest şi mai inteligent, suntem, din contră, avizaţi de-a aştepta siguranţa acestei existenţe de la mila sorţii, de la pomana împrejurărilor externe care să postuleze fiinţa statului român ca pe un fel de necesitate internaţională.” (ziarul „Timpul” din 31 august 1878).

-„Elemente străine, îmbătrînite şi sterpe, s-au amestecat în poporul nostru şi joacă comedia patriotismului şi a naţionalismului. Neavând tradiţii, patrie hotărâtă ori naţionalitate hotărâtă, au pus totuşi, mâna pe statul român. Conştiinţa că ele sunt deosebite de neamul românesc nu le-a dispărut încă – ele se privesc ca o oaste biruitoare într-o ţară vrăjmaşe. De-aceea nu-i de mirare că întreaga

noastră dezvoltare mai nouă, n-a avut în vedere conservarea naţionalităţii, ci realizarea unei serii de idei liberale şi egalitare cosmopolite.” (ziarul „Timpul” din 14 noiembrie 1880).

- „Străini superpuşi fără nici un cuvânt naţiei româneşti, o exploatează cu neomenie, ca orice străin fără păs de ţară şi popor.” (ziarul „Timpul” din 9 august 1881).

- „Acest spectacol al exclusivei stăpîniri a unei rase şi decăzute şi abia imigrate asupra unui popor istoric şi autohton e o adevărată anomalie, căreia poporul istoric ar trebui să-i puie capăt, dacă ţine la demnitatea şi la onoarea lui.” (ziarul „Timpul” din 9 august 1881).

- „Nu e vorba doar de reacţiune prin răsturnare, ci prin înlăturarea elementelor bolnave şi străine din viaţa noastră publică de către elementele sănătoase coalizate.” (ziarul „Timpul” din 19 septembrie 1879).

- „Nu oprim pe nimenea nici de a fi, nici de a se simţi român. Ceea ce contestăm, însă, e posibilitatea multora dintre aceştia de a deveni români, deocamdată. Aceasta e opera secolelor. Până ce însă vor fi cum sunt: până ce vor avea instincte de pungăşie şi cocoterie nu merită a determina viaţa publică a unui popor istoric. Să se moralizeze mai întâi, să-nveţe carte, să-nveţe a iubi adevărul pentru el însuşi şi munca pentru ea însăşi, să devie sinceri, oneşti, cum e neamul românesc, să piarză tertipurile, viclenia şi istericalele fanariote, şi-atunci vor putea fi români adevăraţi. Pân-atunci ne e scârbă de ei, ne e ruşine c-au uzurpat numele etnic al rasei noastre, a unei rase oneste şi iubitoare de adevăr, care-a putut fi amăgită, un moment, de asemenea panglicari, căci şi omul cel mai cuminte poate fi amăgit odată.” (ziarul „Timpul” din 17-18 august 1881).

- „Mizeria materială şi morală a populaţiei, destrăbălarea administraţiei, risipa banului public, cumulul, corupţia electorală, toate acestea n-au a face, la drept vorbind, cu cutări sau cutări principii de guvernamânt. Oricare ar fi guvernul şi oricare vederile sale supreme, corupţia şi malonestitatea trebuie să lipsească din viaţa publică; oricare ar fi, pe de alta parte, religia politică a unui guvern, ea nu-i dă drept de-a se servi de nulităţi venale, de oameni de nimic, pentru a guverna.” (ziarul „Timpul” din 9 decembrie 1882).

- „Avem nevoie, mai întâi de toate, de-a urâ neadevărul, ignoranţa lustruită, cupiditatea demagogilor, suficienţa nulităţilor.” (ziarul „Timpul” din 28 septembrie 1880).

- „Demagogia la noi însemnează ura înrădăcinată a veneticului fără tradiţii, fără patrie, fără trecut, în contra celor ce au o tradiţie hotărâtă, un trecut hotărât.” (ziarul „Timpul” din 30 iulie 1881).

- „Odată egalitarismul cosmopolit introdus în legile politice ale ţării, orice patriot improvizat şi de provenienţă îndoioasă a voit să stea alături cu aceia pe care trecutul lor îi lega, cu sute de rădăcini, de ţară şi popor. Dar aceşti oameni noi, aceşti „patrioţi”, căutau numai foloasele influenţei politice, nu datoriile. Din cauza acestor elemente, care formează plebea de sus, elementele autohtone ale ţării dau repede îndărăt în privire morală şi în privire materială.” (ziarul „Timpul” din 22 martie 1881).

- „Din momentul în care luptele de partid au degenerat în România în lupta pentru existenţa zilnică, din momentul în care mii de interese private sunt legate de finaţe sau de căderea unui partid, nu mai poate fi vorba de neatîrnarea politică a diferitelor grupuri care-şi dispută puterea statului. Din momentul în care interesul material de-a ajunge la putere precumpăneşte, o spunem cu părere de rău: lupta egală în ţară şi Parlament, nu mai e decît manipulul unor ambiţii personale, al unor apetituri, pe cât de nesăţioase, pe atât de vrednice de condamnat.” (ziarul „Timpul” din 19 septembrie 1880).

- „Peste noapte şi prin surprindere, am admis legiuiri străine, legi străine în toată puterea cuvîntului care substituie, pretutindenea şi pururea, în locul noţiunilor naţie, ţară, român, noţiunea om, cetăţean al universului...” (ziarul „Timpul” din 13 decembrie 1887).

- „Clasele productive au dat îndărăt; proprietarii mari şi ţăranii au sărăcit; industria de casă şi meşteşugurile s-au stins cu desăvărşire – iar clasele improductive, proletarii condeiului, cenuşerii, oamenii ce încurcă două buchi pe hârtie şi aspiră a deveni deputaţi şi miniştri, advocaţii, s-au înmulţit cu asupră de măsură, dau tonul, conduc opinia publică, fericesc naţia în fiecare zi, pe hîrtie.” (ziarul „Timpul” din 22 februarie 1879).

- „Peste tot aceeaşi idee: să dau străinilor ce-mi cer; cât pentru români puţin îmi pasă !” (ziarul „Timpul” din 23 mai 1882).

- „Un sistem reprezentativ, întins ca o reţea asupra întregii ţări, influenţat însă, întodeauna, în mod absolut, de guvernul central, şi-a format în fiecare părticică organele sale, sub formă de consilii judeţene, consilii comunale, consilii de instrucţiune, consilii de sus şi de jos, care nici nu ştiu ce să consilieze, nici nu au ce reprezenta decât pe persoanele din care sunt compuse.” (ziarul „Timpul” din 27 mai 1879).

- „Toate numirile în funcţiuni nu se fac după merit, ci după cum ordonă deputaţii, care, la rîndul lor, atîrnă de comitetele de politicieni de profesie, formate în fiece centru de judeţ. Aceste comitete îşi împart toate în familie. Ele creează, din banii judeţelor, burse pentru copiii „patrioţilor” trimişi în străinătate să numere pietrele de pe bulevarde, ele decid a se face drumuri judeţene pe unde „patrioţii” au câte un petec de moşie, încât toată munca publică, fie sub forma de contribuţie, fie sub cea de prestaţiune, se scurge, direct ori indirect, în buzunarul unui „patriot”. (ziarul „Timpul” din 20-21 aprilie 1881).

-„Rasa determinantă a sorţii acestei ţări nu mai este cea românească, ci străinii românizaţi – de ieri – alaltăieri”, iar autoapărarea împotriva lor e „disproporţionat de grea, de vreme ce aceşti oameni au sprijin pe străini, pârghiile care-i ridică sunt aşezate în afară, pe când înlăuntrul n-avem decât poporul nostru propriu, scăzând numeric şi fără o conştiinţă limpede de ceea ce trebuie să facă.” (ziarul „Timpul” din 1 aprilie 1881 şi 29 iulie 1881).

- „Oameni care au comis crime grave rămân somităţi, se plimbă pe stradă, ocupă funcţiuni înalte, în loc de a-şi petrece viaţa la puşcărie.” (ziarul „Timpul” din 3 mai 1879).

- „Ne mulţumim dacă actele guvernanţilor de azi nu sunt de-a dreptul de înaltă trădare, abstracţie făcând de toate celelalte defecte ale lor, precum mărginirea intelectuală, slăbiciunea de caracter, lipsa unui adevărat şi autentic sentiment patriotic.” (ziarul „Timpul” din 8 august 1880).

- „Poporul a pierdut de mult încrederea că lucrurile se pot schimba în bine şi, cu acel fatalism al raselor nefericite, duce nepăsător greul unei vieţi fără bucurie şi fără tihnă.” (ziarul „Timpul” din 31 august 1878).

- „Populaţia autohtonă scade şi sărăceşte; cărţi nu se citesc; pătura dominantă, superpusă rasei române, n-are nici sete de cunoştinţi, nici capacitate de a pricepe adevărul. Dacă acest sediment învaţă, o face de silă, gonind după o funcţie. Încolo leagă cartea de gard. Şi, pentru a avea o funcţie trebuie să fii înrudit cu ei.” (ziarul „Timpul” din 30 iulie 1881).

- „Mita e-n stare să pătrundă orişiunde în ţara aceasta, pentru mită capetele cele mai de sus ale administraţiei vând sângele şi averea unei generaţii.” (ziarul „Timpul” din 18 aprilie 1879).

- „Partidele, la noi, nu sunt partide de principii, ci de interese personale. Cauza acestei organizări stricte e interesul bănesc, nu

comunitatea de idei, organizare egală cu aceea a partidei ilustre Mafia şi Camorra, care miroase de departe a puşcărie.” (ziarul „Timpul” din 27 aprilie 1879).

- „Trădătorii devin oameni mari şi respectaţi, bârfitorii de cafenele – literatori, ignoranţii şi proştii – administratori ai statului român.” (ziarul „Timpul” din 15 mai 1879).

- „Statul a devenit, din partea unei societăţi de esploatare, obiectul unei spoliaţiuni continue şi aceşti oameni nu urcă scările ierarhiei sociale prin muncă şi merit, ci prin abuzul culpabil al puterii politice, câştigate prin frustarea statului cu sume însemnate. Aceşti dezmoşteniţi, departe de-a-şi câştiga o moştenire proprie pe Pămînt pe singura cale a muncii onorabile, fură moştenirea altora, alterează mersul natural al societăţii, se substituie, prin vicleşug şi apucături, meritului adevărat al muncii adevărate, sunt o reeditare în formă politică, a hoţilor de codru, instituind codri guvernamentali şi parlamentari.” (ziarul „Timpul” din 17 august 1882).

- „Trădătorul numindu-se geniu, plagiatorul erou, pungaşul mare financiar, panglicarul om politic, cămătarul negustor, speculantul de idei om cu principii şi speculanta de sineşi femeie onestă, judecata poporului nostru s-a falsificat din ce în ce şi, la formarea sferelor sale ideale, el a pierdut pretutindenea punctul de plecare sănătos.” (ziarul „Timpul” din 26 mai 1883).

- „Acela ce cutează a se revolta faţă de această stare de lucruri, acela care îndrăzneşte să arate că formele poleite învelesc un trup putred, că „progresul” nostru ne duce la pierzare, că elementele sănătoase trebuie să se conjure şi să facă o luptă supremă pentru mântuirea acestei ţări este denunţat opiniei publice de către negustorii de principii liberal-umanitare ca barbar, ca antinaţional, ca reacţionar.” (ziarul „Timpul” din 23 iunie 1879).

- „Eşti „patriot” de meserie, postulant, consumi numai, te bucuri de partea cu soare a vieţii, adăpostit de eterna lesniciune de a îmbăta o naţie, parte incultă, parte pe jumătate cultă, cu vorbe late şi cu apă rece.” (ziarul „Timpul” din 20 mai 1881).

- Vom „avea de-acum înainte dominaţia banului internaţional, o domnie străină, impusă de străini; libertatea de muncă şi tranzacţiuni; teoria de luptă pe picior în aparenţă legal, în realitate inegal. Şi, în această luptă, nu învinge cine-i tare, nobil sau eroic; învinge cel pentru care orice mijloc de câştig e bun, cel fără scrupul faţă de concetăţenii săi, cel pentru care orice apărare a muncii e o piedică pe care va tinde

a o răsturna, pe cale legiuită sau pe cale piezişă.” (ziarul „Timpul” din 20 februarie 1879).

- „Peste tot credinţele vechi mor, un materialism brutal le ia locul, cultura secolului, mână-n mână cu sărăcia claselor lucrătoare, ameninţă toată clădirea măreaţă a civilizaţiei creştine. Shakespeare cedează bufoneriilor şi dramelor de incest şi adulteriu, cancanul alungă pe Beethoven, ideile mari asfinţesc, zeii mor.” (ziarul „Timpul” din 7 aprilie 1879).

- „La noi mizeria e produsă, în mod artificial, prin introducerea unei organizaţii şi a unor legi străine, nepotrivite cu stadiul de dezvoltare economică a ţării, organizaţie care costă prea scump şi nu produce nimic.” (ziarul „Timpul” din 18 iunie 1881).

- „Nu contestăm, de asemenea, că averile s-au înmulţit în România, numai că nu în mâinile românilor; nu contestăm că există multe palate şi zidiri mari în oraşele noastre - numai că nu ale indigenilor.” (ziarul „Timpul” din 25 septembrie 1882).

- „Trebuie ca, cu toţii, să ne dăm seama de cauzele ce tulbură societatea, de elementele ce împiedică redobândirea echilibrului pierdut şi să le combatem cu curaj şi străruinţă. Dintr-un principiu tutelar, principiul egalităţii înaintea legii, s-a făcut o armă de război între clase; toate condiţiunile sociale s-au surpat şi s-au amestecat într-un fel de promiscuitate; spiritul public a luat o direcţiune foarte periculoasă; tradiţiunile ţării s-au uitat cu totul; o clasă nouă, guvernantă, s-a ridicat, fără tradiţiuni şi fără autoritate, încât ţara cea mare, temeiul şi baza naţionalităţii noastre nu-şi găseşte conştiinţa raporturilor politice cu cei ce o guvernează; drepturile politice au devenit un instrument de ambiţiune, de îndestulare a intereselor particulare; în locul sentimentului public dezinteresat avem pasiuni politice, în loc de opţiuni avem rivalităţi de ambiţii; toleranţa pentru toate interesele cele mai vulgare şi cele mai de jos este morala ce distinge astăzi lumea politică de la noi.” (ziarul „Timpul” din 4 ianuarie 1881).

Probabil că, aceste texte i-au determinat pe deputaţii din Comisia pentru cultură, exceptându-i pe cei ai PRM – Angela Buciu şi Dumitru Avram, în mandatul 2004-2008 – să voteze împotriva propunerii legislative a Partidului România Mare privind înălţarea de statui şi busturi ale lui Mihai Eminescu în toate municipiile şi oraşele României, cu contribuţie egală din partea Guvernului şi Consiliilor locale. Un deputat liberal din aceea Comisie, acum senator PNL şi fost actor în

filmul „Revoluţia română transmisă în direct” a declarat că „dacă vor să-i ridice statui lui Mihai Eminescu să o facă românii plecaţi în străinătate, în ţările unde au ajuns”.

Alogenii au tupeul să-l atace pe Mihai Eminescu şi în anul 2012, profitând de toleranţa păcătoasă a multor români !

Dr.Gheorghe Funar
Secretar general al PRM
Preşedintele Filialei PRM Cluj

Cluj-Napoca,
12 ianuarie 2012